

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a Mgr. Olgy Lenochové v právní věci

žalobkyně: **MPM - QUALITY v.o.s.**, IČ 47987430
sídlem Příborská 602, 738 01 Frýdek - Místek
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
sídlem Poštovská 8c, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká republika - Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6

o zaplacení částky 145 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4.10.2021
č.j. 11 C 448/2015-565

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně částky 78 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% od 2.6.2015 do zaplacení **potvrzuje**.
- II. Dále se rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé **mění** tak, že se žaloba o zaplacení částky 33 530 Kč s příslušenstvím a úroku z prodlení z částky 78 000 Kč od 20.1.2015 do 1.6.2015 zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů 97 401 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Kyjovského.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovanou povinnou zaplatit žalobkyni 111 530 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 20. 1. 2015 do zaplacení a na náhradu nákladů řízení 84 627 Kč a žalobu ohledně 33 470 Kč s příslušenstvím zamítl. Žalobkyně se domáhala na žalované zaplacení částky 145 000 Kč s příslušenstvím z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež jí měla vzniknout nepřiměřenou délkou řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky slovně grafické ve znění PRIM, vedeného pod sp. zn. O-53821 uvedeným úřadem k návrhu společnosti ELTON hodinářská, a.s. od 4.1.2006 do 17.10.2014. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s poukazem na to, že délka řízení byla ovlivněna specifícností řízení ve věcech ochranných známek, nutností vyčkat na rozhodnutí v související věci a mimořádnou složitostí obou řízení. Ve věci bylo rozhodnuto zamítavým rozsudkem ze dne 14.9.2016 č.j. 11 C 448/2015-337 ve spojení s rozsudkem Městského soud v Praze ze dne 2.3.2017 č.j. 20 Co 23/2017-370 se závěrem, že v řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu úřadu ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb. a odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (náhradový zákon). Rozsudek soudu I. stupně byl zrušen usnesením odvolacího soudu ze dne 10.12.2019 č.j. 20 Co 23/2017-404 v návaznosti na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 9. 2019 č. j. 30 Cdo 3645/2017-395, jímž byl zrušen rozsudek odvolacího soudu s tím podstatným právním závěrem, že nevztahuje-li se ve smyslu závěru odvolacího soudu na posuzované řízení článek 6 odst. 1 Úmluvy, není na místě hodnotit celkovou délku řízení, ale posoudit, zda každé jednotlivé rozhodnutí v jeho rámci bylo vydáno v přiměřené lhůtě. K tomu je nezbytné opatřit si odpovídající skutková zjištění o průběhu řízení a o průběhu souběžně probíhajícího (vedlejšího) řízení sp.zn. O-154773, jeho předmětu a charakteru předběžné otázky v posuzovaném řízení, aby bylo možné posoudit, zda byl faktický klid posuzovaného řízení v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti podle § 6 odst. 1 a 2 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád. Shodně s odvolacím soudem připomněl, že se v daném případě neuplatní presumpce vzniku nemajetkové újmy na straně žalobkyně, jejíž vznik v příčinné souvislosti mezi ní a nesprávným úředním postupem je proto žalobkyně povinna prokázat.
2. Soud I. stupně v napadeném rozsudku na základě důkazních zjištění, popsanych v odstavcích 10-22 rozsudku, s odkazem na §§ 13 odst. 1 a 31 a náhradového zákona, §§ 6 a 8 odst. 1 správního řádu a § 45 zák. č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách uzavřel, že žalobkyně splnila podmínku pro uplatnění nároku u soudu, neboť dopisem (adresovaným ministerstvu průmyslu a obchodu) ze dne 1. 12. 2014, postoupeným úřadu dne 8. 1. 2015, uplatnila nárok na zadostiučinění v peněžité formě ve smyslu § 14 odst. 1 a 3 náhradového zákona a žalovaná tento nárok v zákonné lhůtě šesti měsíců ve smyslu § 15 odst. 2 zákona neuspokojila. Podle dovolacím soudem nekorigovaného právního názoru odvolacího soudu se na posuzované řízení nevztahuje čl. 6 odst. 1 Úmluvy, proto soud I. stupně v intencích pokynů nadřízených soudů posuzoval, zda jednotlivá rozhodnutí v řízení byla vydána v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí náhradového zákona. Konstatoval, že první rozhodnutí ze dne 12. 2. 2007 o zamítnutí námitek úřad vydal ve lhůtě 11 měsíců a 18 dnů od zahájení řízení ke dni 22. 2. 2006 úhradou správního poplatku (§ 34 zákona o ochranných známkách ve znění, účinném v rozhodné době) a v obdobích od 15. 3. 2006 do 9. 6. 2006 a od 10. 6. 2006 do 9. 11. 2006 byl nečinný. Přiměřenou dobou k vydání rozhodnutí shledal lhůtu 6 měsíců a dovodil, že ve zbývajícím čase bylo řízení průtažné. Další rozhodnutí (kasační) ze dne 8. 11. 2013 vydal předseda úřadu ve lhůtě 6 let, 7 měsíců a 27 dnů od zahájení rozkladového řízení z důvodu nastolení faktického klidu v období od 12. 3. 2007 do 8. 11. 2013 (o němž účastníky neinformoval a nedal jim příležitost se k němu vyjádřit), v jehož průběhu vyčkával na vydání rozhodnutí v dříve zahájeném mimořádně složitým vedleším řízení, v němž však byly jako předběžné řešeny otázky nemající význam pro rozhodnutí v posuzovaném řízení. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

ze dne 23.11.2020 č.j. As 312/2018-242 se podává, že otázky autorství díla, aktivní legitimace ELTON a udělení souhlasu autora, které byly posuzovány ve vedlejším řízení, byly pro posuzované řízení bezpředmětné, neboť zápisná způsobilost ochranné známky, napadená návrhem na prohlášení její neplatnosti v tomto řízení, se řídila, na rozdíl od vedlejšího řízení, zákonem č. 8/1952 Sb. o ochranných známkách a chráněných vzorech (účinným do 31.12.1988), jenž navrhovatelem tvrzené dotčení autorských práv jako hmotněprávní důvod zápisné nezpůsobilosti nepřipouštěl. Ve vedlejším řízení o přihlášce též ochranné známky pro jiné třídy se zápisná způsobilost řídila odlišným zákonem č. 137/1995 Sb. o ochranných známkách a řešení uvedených otázek bylo tak významné výlučně pro toto řízení. Žalovaná tak v posuzovaném řízení nesprávně vyhodnotila význam těchto otázek pro řízení a výlučně z tohoto důvodu nadbytečně vyčkávala na rozhodnutí ve vedlejším řízení. Za této situace je proto nutno na tento klid v řízení pohlížet jako na průtah, který nebyl v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 a 2 správního řádu. Přiměřenou dobou trvání řízení o rozkladu shledal soud I. stupně dobu dvou let a dobu jí překračující v délce 4 let, 7 měsíců a 27 dnů označil za průtažnou. Shrnul, že obě uvedená rozhodnutí nebyla vydána v přiměřené lhůtě a jedná se o nesprávný úřední postup žalované ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí náhradového zákona. V navazujících dvou fázích posuzovaného řízení vydali úřad a jeho předseda svá rozhodnutí ve lhůtách necelých 5 měsíců, resp. 6 měsíců, dne 7. 4. 2014 (nové prvoinstanční rozhodnutí úřadu o prohlášení napadené ochranné známky žalobkyně za neplatnou) a 17. 10. 2014 (nové rozhodnutí předsedy úřadu o zamítnutí rozkladu žalobkyně a potvrzení nového prvoinstančního rozhodnutí úřadu), které soud I. stupně shledal přiměřenými.

3. Soud I. stupně dále dovodil, že ačkoliv žalobkyně po celou dobu trvání řízení mohla užívat a užívala jako vlastníka napadenou ochrannou známku, bylo současně prokázáno, že v důsledku dlouhodobé bezdůvodné nečinnosti žalované musela tuto známku bránit, neboť byla nařčena z jejího neoprávněného užívání a porušování autorského díla ze strany ELTON, který rovněž oslovoval řadu obchodních partnerů žalobkyně, jimž vytýkal neoprávněné užívání loga PRIM, vyzýval je k náhradě škody a k neprodlenému ukončení prezentace a prodeje těchto výrobků, atd. (korespondence z let 2011 až 2014, popsána v odstavci 21 rozsudku). Tím došlo nejen k poškození dobré pověsti a jména žalobkyně, ale v důsledku uvedeného nesprávného úředního postupu žalované byla žalobkyně vystavena především dlouhodobé právní nejistotě o zápisné způsobilosti její ochranné známky a obavám ohledně jejího dalšího podnikání založeného na této známce. Příčinná souvislost mezi vznikem nemajetkové újmy a nesprávným úředním postupem žalované, spočívajícím ve vydání prvních dvou rozhodnutí v kmenovém řízení v nepřiměřené lhůtě, je tak dána. Podle § 31a odst. 2 náhradového zákona vznikl žalobkyni nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva žalobkyně se nejeví jako dostačující. Pro stanovení výše odškodnění vzniklé nemajetkové újmy žalobkyně soud analogicky aplikoval závěry stanoviska Nejvyššího soudu sp.zn. Cpjn 206/10 a vyšel ze „střední hodnoty“ tímto stanoviskem dovozaného rozmezí základní roční sazby ve výši 17 500 Kč (1 458 Kč měsíčně a 48 Kč denně) kterou shledal adekvátní délce překročení přiměřené lhůty, charakteru posuzovaného řízení, jehož složitost reálně spočívala pouze v právním výkladu příslušných zákonů, dalšímu postupu žalované během řízení (že ve smyslu závěru uvedeného rozhodnutí správního soudu nepřipustně rozšířila předmět o řízení o hodnocení dalších důvodů zápisné nezpůsobilosti napadené ochranné známky nad rámec návrhu) i konečnému výsledku řízení ve prospěch žalobkyně s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně ke složitosti řízení nepřispěla. Na tomto základě stanovil částku peněžního zadostiučinění násobkem délky řízení o popsanych dvou rozhodnutích uvedenými částkami (odstavec 37 rozsudku), čímž dospěl k přiznané částce 111 530 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 20. 1. 2015 s odkazem na § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky..., a ve zbytku nároku žalobu zamítl. Žalobkyni přiznal

podle § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád plnou náhradu nákladů řízení ve specifikaci, popsané v odstavci 39 rozsudku.

4. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, směřující proti vyhovujícímu výroku o věci samé a proti výroku o náhradě nákladů řízení. Zdůraznila, že podle § 45 zákona o ochranných známkách neplatí pro dané řízení lhůty, stanovené správním řádem, tudíž je nutno ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu postupovat ve lhůtách přiměřených. Dovožovala, že posuzované řízení bylo složité s ohledem na to, že se jednalo o ochrannou známku, zapsanou v roce 1985, a bylo třeba ve smyslu argumentace navrhovatele posuzovat soulad tohoto zápisu s tehdy účinným zákony. Poukázala dále na to, že na počátku řízení nelze dovozovat na její straně průtah, neboť musela dát možnost k vyjádření oběma účastníkům řízení a potřebovala prostřednictvím příslušného úředníka, vyřizujícího v průměru 40 věcí, prostor pro seznámení se s věcí a její odborné posouzení. Standardní průměrná doba rozhodování o obdobném návrhu v roce 2006 činila 311 dní a doba jednoho roku na posouzení věci a vydání rozhodnutí nebyla vzhledem ke specifčnosti řízení při procesní aktivitě účastníků nepřiměřená. Soud I. stupně též nevzal v úvahu, že nesprávnost právního závěru žalované stran klidu řízení byla konstatována až rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020. Žalovaná dále namítla, že žalobkyně neprokázala vznik nemajetkové újmy, korespondence z období 2011-2014 se nevztahuje k prvnímu prvoinstančnímu řízení, po celou dobu řízení byl zápis ochranné známky platný a dobrá pověst žalobkyně nebyla poškozena v důsledku délky řízení, ale v rámci konkurenčního boje společnosti ELTOn hodinářská a.s., jemuž se mohl žalobkyně bránit cestou nekalosoutěžního sporu. Žalovaná dále soudu I. stupně vytkla, že neposoudil splnění kritérií, uvedených v § 31a odst. 3 náhradového zákona, a výši přiznaného zadostiučinění stanovil i za dobu, kdy k průtahům nedocházelo, aniž ji ve smyslu závěrů judikatury Nejvyššího soudu porovnal s obdobnými případy. Namítla dále nesprávně stanovený počátek běhu úroku z prodlení, jež se má podle zmíněného stanoviska Nejvyššího soudu ČR odvíjet od uplynutí lhůty, dané § 15 náhradového zákona. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
5. Žalobkyně navrhla potvrzení napadených výroků rozsudku a ztotožnila se se závěrem, že v řízení došlo k průtahům a že jí byla způsobena újma, k čemuž poukázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 54 Co 384/2021 v obdobné věci. Zdůraznila, že žalovaná nedůvodně vyčkávala na rozhodnutí v souběžném řízení, neboť otázky v něm řešené byly pro rozhodnutí v posuzovaném řízení bezpředmětné.
6. Podle obsahu odvolání uplatnila žalovaná odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. Odvolací soud proto z jeho podnětu přezkoumal napadené výroky rozsudku a řízení, které mu předcházelo, v intencích §§ 212 a 212a o.s.ř. a odvolání shledal opodstatněným jen zčásti. Odvolací soud nemá ani ve světle aktuální judikatury (nálezy Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 570/20, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 2402/2020) důvod odchytil se od dříve vyjádřeného právního názoru, že na posuzované řízení nedopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vymezuující právo na spravedlivý proces primárně ve vztahu k soudnímu řízení), neboť v řízení o nárocích k ochranné známce, vycházejících výlučně z veřejnoprávního předpisu (aktuálně zák. č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách) nejde o nárok soukromoprávní povahy ani o základní právo či svobodu ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně se proto nemůže dovolávat nepřiměřené celkové délky posuzovaného řízení, ale pouze porušení povinnosti vydat jednotlivá rozhodnutí v přiměřené lhůtě (jelikož podle § 45 zák. č. 441/2003 o ochranných známkách není vydání rozhodnutí v řízení o ochranných známkách vázáno lhůtami pro rozhodnutí podle správního řádu), jak se podává z rozhodnutí dovolacího soudu v této věci. Soud I. stupně se tímto závěrem řídil a správně posoudil samostatně dobu trvání řízení do vydání jednotlivých

rozhodnutí. Odvolací soud se s ním rozchází pouze v posouzení doby vydání prvního rozhodnutí úřadu v I. instanci jako nepřiměřené. Souhlasí v tomto směru s výhradou žalované, že správní orgán musí mít k dispozici určitou časovou dotaci, aby mohl předmět řízení prostudovat a posoudit jej po stránce skutkové i právní a při vědomí toho, že rozhodující úředník jistě neposuzuje jen jednu věc, nelze na něm (podobně jako na soudu) spravedlivě žádat, aby všechny jeho úkony na sebe bezprostředně navazovaly. Soudem I. stupně dovozená prodleva mezi úkony v této první fázi posuzovaného řízení nebyla zásadně významná a s přihlédnutím k procesním právům a úkonům účastníků řízení se jeví doba necelého jednoho roku od zahájení řízení, během níž bylo rozhodnutí v I. instanci vydáno, přiměřená.

7. S posouzením řízení o rozkladu jako průtažného soudem I. stupně i s jeho důvody se nicméně odvolací soud ztotožňuje. Soud I. stupně zcela v intencích závěrů dovolacího soudu zhodnotil, zda charakter řešených otázek v souběžně vedeném řízení mohl ospravedlnit faktický klid řízení po dobu necelých sedmi let (od 12.3.2007 do 8.11.2006) a správně dospěl s ohledem na výše citovaného závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020, že tomu tak není, neboť zápisná způsobilost ochranné známky se v obou řízeních řídila jinou právní úpravou a předseda úřadu tak neměl důvod vyčkávat s rozhodnutím o rozkladu na rozhodnutí v souběžném řízení. Není rozhodné, že Nejvyšší správní soud vyslovil své závěry v rozhodnutí, vydaném v roce 2020, podstatné je, že nesprávný právní náhled předsedy úřadu vedl k nepřiměřené délce řízení o rozkladu. Je proto správný závěr soudu I. stupně, že kasační rozhodnutí předsedy úřadu ze dne 8.11.2013 nebylo vydáno v přiměřené lhůtě, čímž byl založen nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 3 náhradového zákona. Odvolací soud souhlasí i s jeho závěrem o tom, že žalobkyně prokázala vznik nemajetkové újmy, jež obecně spočívá ve stavu nejistoty ohledně předmětu řízení. Žalobkyně byla po dobu nepřiměřené dlouhého řízení o rozkladu vystavena nejistotě stran zápisné způsobilosti ochranné známky, významné pro její podnikání, jakkoliv jednání třetí osoby (společnosti ELTOS hodinářská a.s.) nelze žalované přičítat. Není pravda, že by soud I. stupně nezhodnotil kritéria pro posouzení formy a výše zadostiučnění za nemajetkovou újmu, příkladmo uvedená v § 31a náhradového zákona, neboť tak učinil v rámci posuzování této výše v odstavci 36 rozsudku. Z pohledu formy zadostiučnění odvolací soud souhlasí s tím, že je na místě peněžní náhrada, zejména pro význam předmětu řízení pro obchodní činnost žalobkyně a proto, že přiměřená délka rozhodnutí o rozkladu, jež by obecně neměla významně přesáhnout dobu trvání vydání prvoinstančního rozhodnutí, byla v daném případě dlouhým obdobím nečinnosti předsedy úřadu mnohonásobně překročena. Ve shodě se soudem I. stupně odvolací soud konstatuje, že žalobkyně se na délce řízení obstrukčním jednáním nepodílela (procesní úkony a vyjádření ve věci jí nelze klást k tíži). Složitost řízení byla do jisté míry determinována jeho předmětem, vedl je však úzce specializovaný úřad, jenž by měl být s danou problematikou dobře seznámen, jakkoliv nelze vyloučit problematičnost právního posouzení, danou nejednoznačností příslušných právních předpisů, jež se odráží v rozhodnutí správních soudů.
8. S postupem soudu I. stupně při stanovení výše peněžního zadostiučnění se odvolací soud zcela neztotožnil. Vzhledem k tomu, že posuzované řízení není podřízeno čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nárok žalobkyně nemůže vycházet z celkové délky řízení, jsou zásadně nepoužitelné i závěry stanoviska Nejvyššího soudu sp.zn. Cpjn 206/2010, dovozující pro účely především nepřiměřené délky soudního řízení orientační peněžní rozmezí 15 000-20 000 Kč ročně. Tím méně lze pro daný případ, kdy se předmět posuzovaného řízení netýkal základního práva ani soukromoprávního nároku, vyjít z částky 17 500 Kč za rok, jestliže v případech opačných je standardně judikatorně aplikována částka 15 000 ročně. Nejistota žalobkyně trvala po celou dobu průtažného řízení, proto soud I. stupně vzal správně v úvahu trvání celého průtažného dílčího řízení rozhodování o rozkladu a nikoli pouze jeho průtažnou část, jíž se dovolává

žalovaná. S přihlédnutím k charakteru řízení a k významu jeho předmětu pro žalobkyni odvolací soud dospěl k závěru, že odpovídající satisfakcí pro daný případ je částka 78 000 Kč, kterou stanovil za pomocného výpočtu 12 000 ročně při zhruba sedm let trvajícím průtažném řízení o rozkladu se snížení na 6 000 Kč za první rok (neboť řízení muselo nějakou dobu trvat). Zdůrazňuje, že nejde o matematický přesný výpočet s počítáním jednotlivých měsíců či dnů trvání průtažného řízení, neboť peněžní zadostiučinění za nemajetkovou újmu není náhradou faktické škody ale svého druhu fikcí, která má sloužit ke kompenzaci nehmotné újmy přiměřené konkrétním okolnostem případu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 4539/2011). Pro úplnost odvolací soud k výtce žalované stran (ne)porovnání výše zadostiučinění s jiným obdobným případem podotýká, že žádný takový případ se pro specifčnost věci nenabízí. Závěry rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 54 Co 387/2021 nejsou k takovému srovnání způsobilé, jelikož v jím posuzované věci soudy dovodily (podle závěru tohoto soudu nesprávně) aplikaci čl. 6 odst. 1 Úmluvy na řízení o ochranné známce, z čehož vyplynul i zcela jiný způsob posuzování nároku. Důvodná je námitka žalované stran počátku běhu úroku z prodlení, neboť ve smyslu § 15 odst. 1 náhradového zákona se žalovaná ocitla v prodlení až uplynutím šesti měsíců od uplatnění nároku podáním ze dne 1.12.2014 ke dni 2.6.2015. Žalobkyni proto náleží úrok z prodlení podle § 1970 o.z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. až od tohoto data.

9. Z popsáných důvodů odvolací soud odvoláním žalované napadený vyhovující výrok rozsudku ohledně částky 78 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% od 2.6.2015 do zaplacení podle § 219 o.s.ř. potvrdil a ve zbytku jej podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil a žalobou zamítl. V zamítavém výroku zůstal rozsudek soudu I. stupně odvolání ve smyslu § 206 odst. 2 o.s.ř. nedotčen. Žalobkyně má podle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na plnou náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů, neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci výrokově nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2707/2013, sp.zn. 30 Cdo 3223/2013). Výše této náhrady do vydání napadeného rozsudku byla soudem I. stupně správně určena ve výši 84 627 Kč a specifikována v odstavci 39 jeho rozsudku, na něž proto odvolací soud pro stručnost odkazuje. Za toto odvolací řízení náleží žalobkyni náhrada, sestávající z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč s paušální náhradou výdajů 300 Kč podle § 9 odst. 4 a 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb., advokátní tarif, cestovného za cestu z Brna do Prahy a zpět na jednání odvolacího soudu (410 km, vozidlem Škoda Rapid registrační značky xxx se spotřebou 6,2 l/100 km při ceně benzínu 40, 50 Kč/litr a pevné sazbě 4,40 Kč podle §§ 4 a 1 vyhl. č. 511/2021Sb., celkem 2 957 Kč) s náhradou za promeškaný čas podle § 14 odst. 2 a 3 advokátního tarifu po 100 Kč za 8 půlhodin a 21% náhrady za daň z přidané hodnoty u uvedených částek.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 5. května 2022

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu